

1

๐๐๐ แดดยามเช้าตรู่สาดแสงสีทองฉาบพื้นหินบนถนนทางเข้าของพนักงาน
ณ พิพิธภัณฑสถานชาติวิทยาวิยอร์ค พาให้บ่อมกระจกหน้าห้องโค้งที่ทำด้วย
หินแกรนิตสว่างไสว ร่างหนึ่งนั่งคุดคู้อยู่บนเก้าอี้ในบ่อม เขาคือชายชราที่
พนักงานทุกคนของพิพิธภัณฑสถานแห่งนี้คุ้นตาดี เจ้าตัวสูงบกล้องก้านเรียวยาวโค้งอย่าง
สบายอกสบายใจกลางแสงแดดอบอุ่น ซึ่งให้ความรู้สึกเหมือนฤดูใบไม้ผลิที่ยัง
มาไม่ถึง อากาศแบบนี้มักเจอในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ในนิวยอร์ก หลอกล่อให้
ดอกแดฟโฟดิล โครคัส และไม้ผลิดอกอื่น ๆ ผลิบานก่อนเวลา และทำให้
ตายเพราะความหนาวเย็นในเดือนเดียวกัน

“อรุณสวัสดิ์ครับ ดอกเตอร์” เคอร์ลีเอ่ยปากทักทายทุกคนที่เดินผ่าน
ไม่ว่าจะเป็นเสมียนในห้องจดหมายหรือหัวหน้าแผนกวิทยาศาสตร์ บรรดา
ภัณฑารักษ์ที่ขึ้นมาเรื่องอำนาจแล้วพ้นไปจากตำแหน่ง ผู้อำนวยการที่เลื่อนชั้น
ขึ้นมาครองตำแหน่งสูงชันก่อนจะหมดอำนาจลงอย่างน่าอัปยศ ทุกอย่างล้วน
เปลี่ยนแปลง แต่เหมือนเคอร์ลีจะไม่เคยโยกย้ายไปจากบ่อมยามที่ประจำ เขา
ไม่ต่างอะไรจากรูปปั้นไดโนเสาร์ขนาดยักษ์ในพิพิธภัณฑสถานที่คอยต้อนรับผู้มาเยือน
อยู่ในอาคารหลังคาโดมของพิพิธภัณฑสถาน

“เฮ้! เอาไป ลุง!”

เคอร์ลีขมวดคิ้วเมื่อได้ยินเสียงคุ่นหูที่ปลุกให้ตื่นขึ้น ทันได้เห็นเด็กส่งของ
ต้นพัสดูเข้ามาทางหน้าต่างบ่อม แแรงเฉื่อยส่งให้พัสดูที่อ่อนนืดตกลงบนชั้นเล็ก ๆ
ซึ่งเจ้าตัวใช้เป็นที่วางยาเส้นและถุงมือ

“เดี๋ยว ไอ้หนูม!” เคอร์ลีร้อง ตื่นตัวเต็มที่ กวักมือไหว ๆ ออกไปทาง
หน้าต่าง “เฮ้ย!” แต่ไอ้หนูมส่งของสะพายเป้สีดำโปงหนูนด้วยหีบห่อเร่งปั่น
จักรยานภูเขาล้อใหญ่เทอะทะจากไปเสียแล้ว

“ให้ตายเถอะ” เคอร์ลีบ่นเพิ่มพ้ำ ตาจับจ้องอยู่ที่ห่อพัสดุขนาดสิบสองนิ้ว
คุณแปดนิ้ว ห่อกระดาษไขสีน้ำตาลผูกเชือกแบบโบราณหลายทบ สภาพ
ห่อพัสดุยับเยินสุด ๆ จนเคอร์ลีสงสัยว่าไอ้หนูมส่งของคงทำพัสดุดุกระหว่างทาง
จนมันโดนรถบรรทุกถล่มทับ พัสดุจำหน้าด้วยลายมือโย้เย้เหมือนเด็ก ถึง
ภัณฑารักษ์แผนกแร่วิทยา พิพิธภัณฑสถานชาติวิทยานิวยอร์ก

เคอร์ลีแคะคะซาสูบจากกันกระเปาะ เพ่งมองพัสดุห่อแน่นอย่างครุ่นคิด
ทางพิพิธภัณฑสถานที่ได้รับพัสดุบรรจุของบริจาค ซึ่งเป็นของสะสมจากเด็ก ๆ หลาย
ร้อยกล่องทุกสัปดาห์ มีทุกรูปแบบตั้งแต่ซากแมลงบี๊แบน หินไร้ค่า หัวลูกศร
ไปจนถึงซากสัตว์แห้งกรังที่โดนรถทับตาย เขาถอนหายใจเฮือกแล้วขยับ
ลุกขึ้นจากเก้าอี้แสนสบายก่อนเอาห่อพัสดุหนีบไว้ใต้แขน เขาวางกล่องยาสูบไว้
ด้านหนึ่ง เลื่อนประตูป้อมยามเปิดออก ก้าวออกไปสู่แสงแดด กะพริบตา
สองครั้ง ก่อนหันไปทางช่องรับสิ่งของบริเวณห้องจดหมายที่ห่างไปไม่มากนัก
บนฝั่งตรงข้ามถนนสายแคบ ๆ

“อะไรนะ คุณหัตเทิล” เสียงหนึ่งดังขึ้น

เคอร์ลีเหลือบมองไปทางเสียงนั้น ดิกบี กรีนลอร์ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่าย
บริหารคนใหม่ นั่นเอง เขาเพิ่งเผล่ออกมาจากอุโมงค์ทางเชื่อมลานจอดรถของ
พนักงาน

เคอร์ลีไม่ปริปาก เขาไม่ชอบกรีนลอร์และไม่ชอบน้ำเสียงดูแคลนเมื่อ
อีกฝ่ายเรียกเขาว่า *คุณหัตเทิล* ก่อนหน้านั้นสองสามสัปดาห์กรีนลอร์ไม่เห็นด้วย
กับวิธีการตรวจบัตรประจำตัวของเคอร์ลี แถมกล่าวหาว่าเขาไม่ได้ตรวจดูบัตร
อย่างจริงจัง บ้าเอ๊ย เคอร์ลีไม่จำเป็นต้องตรวจบัตรพวกนั้นเลย แค่เห็นหน้าก็
รู้แล้วว่าใครเป็นเจ้าของหน้าที่ของพิพิธภัณฑสถาน

“พัสดุครับ” เขาคำรามตอบ

เสียงกรีนลอร์วางอำนาจขึ้นมาทันที “พัสดุควรถูกส่งตรงไปที่ห้องจดหมาย
และคุณไม่ควรทิ้งป้อมไปไหนทั้งนั้น”

เคอร์ลีเดินต่อไป เขาถึงวัยที่รู้วิธีที่จะทำให้คนไม่พอใจได้ดีที่สุดคือ
แกล้งทำเหมือนอีกฝ่ายไม่มีตัวตน

เขาได้ยินเสียงเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารเร่งฝีเท้าตามมาข้างหลัง เสียงชาย
คนนั้นดังขึ้นอีกสองสามระดับ อาจจะเข้าใจว่าเคอร์ลีหูตึง “คุณท์ตเทิล ผม
บอกว่าคุณไม่ควรทิ้งป้อมไปไหนล่ะ”

เคอร์ลีหยุด หันกลับไป “ขอบคุณที่อาสาครับ ดอกเตอร์” จากนั้น
ก็ยื่นพัสดุให้อีกฝ่าย

กรีนลอร์มองห่อพัสดุ หรีตา “ผมไม่ได้บอกว่าผมจะเอาไปส่งให้”

เคอร์ลียื่นอยู่ที่เดิม มือยังคงยื่นห่อพัสดุดอกไป

“โธ่โวย ให้ตายเถอะ” กรีนลอร์กำลังเอื้อมมือไปรับห่อพัสดุอย่างฉุนเฉียว
แต่แล้วก็ชะงักมือกลางคัน “ดูแปลก ๆ นะ มันคืออะไรเธอ”

“ไม่ทราบครับ ดอกเตอร์ เด็กส่งของเอามาให้”

“เหมือนจะไม่ระวังเท่าไรเลยนี่”

เคอร์ลียกไหล่

แต่กรีนลอร์ก็ยังไม่รับพัสดุนั้น เขาก้มลงหรีตามอง “มันมีรอยขาด
มีรูด้วย...ดูสิ มีบางอย่างไหลออกมา”

เคอร์ลีก้มมอง มุมหนึ่งของห่อพัสดุเป็นรูและมีผงสีน้ำตาลไหลออกมา
เป็นสายบาง ๆ

“นี่มันบ้าอะไรกันเนี่ย” เคอร์ลีอุทาน

กรีนลอร์ขยับห่างหนึ่งก้าว “มีผงบางอย่างรั่วออกมาจากห่อ” เสียงเขา
ดังขึ้นหนึ่งระดับ “ให้ตาย มันคืออะไรเนี่ย”

เคอร์ลียื่นปากหลังก้อยู่ที่เดิม

“พับผ้า เคอร์ลี ทิ้งไปซะ! มันคือเชื้อแอนแทรกซ์!”

กรีนลอร์ชวนเซถลอยกรูด หน้าตาบิดเบี้ยวด้วยความตื่นกลัว “ผู้ก่อการ
ร้ายเล่นงานเราเข้าแล้ว ใครช่วยโทรแจ้งตำรวจที! ผมรับเชื้อเข้าไปเต็ม ๆ!
บ้าฉิบ ผมโดนเชื้อโรคเข้าให้แล้ว!”

เจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารเซสะดุดและล้มหงายหลังบนพื้นหิน เขาตะกายพื้น
ติดตัวขึ้นยืน วิ่งแฉับไปจากตรงนั้น ยามสองคนพรวดพราดออกมาจากป้อม

ฝั่งตรงข้ามแทบจะทันทีทันใด คนหนึ่งเข้าตะครุบตัวกรีนลอร์ อีกคนปรี่เข้าหา เคอร์ลี

“ไอ้บ้า ทำอะไรของแกะ” กรีนลอร์ร้องเสียงหลง “ถอยไปห่าง ๆ! โทรเรียก 911 เดียวนี้!”

เคอร์ลียังยืนถือท่อพัสดุนำมือตรงจุดเดิม เขาไม่เคยเจออะไรแบบนี้มาก่อนจนเหมือนสมองหยุดทำงานไปโดยสิ้นเชิง

ยามทั้งสองขยับออก กรีนลอร์ขยับตามไปติด ๆ อึดใจหนึ่งลานเล็ก ๆ แห่งนั้นเงียบกริบอย่างน่าประหลาด และแล้วเสียงแหลมเสกแก้วหูของสัญญาณเตือนภัยก็ดังขึ้น ไม่ถึงห้านาทีเสียงไซเรนก็ดังขึ้นกลางอากาศ บริเวณนั้นมีแต่ความซุลมุนวุ่นวาย มีทั้งรถตำรวจ แสงไฟกะพริบวูบวาบ และเสียงฟังกไม่ได้ศัพท์ของวิทยุสื่อสาร แล้วกลุ่มชายในเครื่องแบบก็รุดเข้ามา ทางเทปสี่เหลี่ยมกันเซตอันตรายจากเชื้อโรค พร้อมส่งเสียงตะโกนผ่านโทรโข่งให้กลุ่มคนที่เพิ่มจำนวนมากขึ้นทุกขณะถอยไป และร้องบอกเคอร์ลีว่า *ทิ้งท่อพัสดุซะแล้วถอยไปห่าง ๆ*

แต่เคอร์ลีไม่ได้ทิ้งท่อพัสดุและไม่ได้ถอยไปห่าง ๆ เขายังยืนตัวแข็งที่องไปหมด ขณะจ้องมองผงสีน้ำตาลที่ไหลออกมาเป็นสายจากรอยขาดบนท่อพัสดุ มันรวมตัวกันเป็นกองเล็ก ๆ บนพื้นหินข้างเท้า

ตอนนี้ชายสองคนใส่ชุดขาวพองฟูพร้อมหมวกคลุมหัวและหน้ากากพลาสติกเดินใกล้เข้ามา พวกเขายื่นมือมาเหมือนที่เคอร์ลีเคยเห็นในหนังวิทยาศาสตร์สมัยก่อนไม่มีผิด คนหนึ่งจับไหล่เคอร์ลีเบา ๆ อีกคนปลดท่อพัสดุจากนิ้วมือเขาไปวางในกล่องพลาสติกสีฟ้าด้วยความระมัดระวังที่สุด ชายคนแรกพาเคอร์ลีไปด้านหนึ่งแล้วดูตุ้มนบนร่างเขาด้วยเครื่องมือหน้าตาพิลึกพิลั่น จากนั้นก็เริ่มเอาชุดพลาสติกประหลาดมาใส่ให้เขาด้วย คนพวกนั้นบอกเบา ๆ ด้วยเสียงก้องกวางเหมือนฝันว่าเขาจะไม่เป็นอะไร และจะพาเขาไปตรวจร่างกายสองสามอย่างที่โรงพยาบาล ทุกอย่างจะเรียบร้อย พอคนพวกนั้นเอาหมวกมาครอบหัว เคอร์ลียิ่งรู้สึกว้าวมองเริ่มกลับมาทำงานเป็นปกติ ร่างกายขยับเคลื่อนไหวได้อีกครั้ง

“โทษที” เขาพูดกับผู้ชายคนหนึ่งที่เขาไปทางรถตู้ ผ่านเทพกษัตรของ
ตำรวจ ประตูรถทุกบานเปิดกว้าง

“มีอะไรหรือ”

“กล้องยาสูบของผม” เจ้าตัวพยักพเยิดไปทางป้อมยาม “อย่าลืมหา
กล้องยาสูบของผมมาด้วย”

SAMPLE

2

☞ ดร. ลอเรน วิลเดนสตี้นจับตามองเมื่อหน่วยตอบสนองหน่วยแรกถือถังพลาสติกสีฟ้าซึ่งบรรจุวัตถุอันตรายเข้ามาวางใต้ตู้ดูดละอองพิษในห้องแล็บ มีโทรศัพท์ติดต่อกันมายี่สิบนาทีก่อน เธอกับผู้ช่วยซอร์ซซิ่งจึงเตรียมพร้อมมรอยู๋แล้ว ตอนแรกเหมือนจะเป็นเรื่องใหญ่ เป็นการจู่โจมด้วยสารชีวภาพ พัสตุที่ส่งมายังพิพิธภัณฑ์ชื่อดังของนิวยอร์กมีผงสีน้ำตาลไหลออกมา แต่ผลการตรวจสอบในที่เกิดเหตุออกมาเป็นลบ วิลเดนสตี้นรู้และมั่นใจเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ว่านี่คือการสร้างสถานการณ์เพื่อทำให้ผู้คนตื่นกลัว ตลอดสองปีของการปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าห้องแล็บเซ็นทิเนลในแผนกสุขภาพและบริการด้านการแพทย์ในนิวยอร์ก เธอได้วิเคราะห์ผงน่าสงสัยมากกว่าสิริ้อยครั้ง คงต้องขอบคุณพระเจ้า เพราะตราบนานทุกวันนี้ไม่มีเลยสักครั้งที่มีนคืออาวุธชีวภาพ เธอชำเลืองมองรายงานการตรวจที่ติดอยู่บนผนัง รายงานนั้นเรียงลำดับสิ่งที่ตรวจจากมากที่สุดไปย้งน้อยที่สุด ได้แก่ น้ำตาล เกลือ แป้ง เบกกิ้งโซดา เฮโรอิน โคเคน พริกไทย และดิน มันเป็นสิ่งที่แสดงถึงความหวาดระแวงและการแจ้งเตือนที่อาจนำไปสู่การก่อการร้ายที่บ่อยครั้งเกินไป

หน่วยนำส่งกลับไปแล้ว เธอใช้เวลาครู่ใหญ่เพ่งมองลั้งที่ผนึกมิดชิด ไม่น่าเชื่อว่าท่อพัสตุที่บรรจุผงบางอย่างจะสร้างความหวาดกลัวได้ถึงขนาดนี้ มันมาถึงพิพิธภัณฑ์เมื่อครึ่งชั่วโมงก่อน และตอนนั้นยามคนหนึ่งกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารของพิพิธภัณฑ์ก็ถูกกักบริเวณ สองคนนั้นได้รับยาปฏิชีวนะและได้รับการเยียวยาทางจิตใจ ดูเหมือนเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารคนนั้นจะสติแตก

เธอสำหน้า

“คุณคิดว่าไง” เสียงหนึ่งดังขึ้น “ใช้ค็อกเทลสูตรไม่ซ้ำของผู้ก่อการร้ายหรือเปล่า”

วิลเดนสตันไม่สนใจ งานของริชชียอดเยี่ยม แม้ว่าพัฒนาการด้านอารมณ์ของเขาจะหยุดที่ระดับนักเรียนประถมก็ตาม

“เอกซเรย์ดูกันเถอะ” เธอบอก

“ได้เลย”

ภาพที่ปรากฏบนจอแสดงให้เห็นห่อพัสดุที่เต็มไปด้วยยาสีฟันที่ไม่มีลักษณะเป็นผลึก ไม่มีจดหมายหรือวัตถุอื่น

“ไม่มีตัวจุดชนวน” ริชชีว่า “แน่จัง”

“ฉันจะเปิดลังแล้วนะ” วิลเดนสตันตัดเทปออกแล้วค่อย ๆ ยกห่อพัสดุออกมา เธอสังเกตเห็นมือแบบเด็ก ๆ ไม่มีที่อยู่ของผู้ส่ง เห็นเชือกหลายเส้นที่ผูกไว้อย่างหลวม ๆ เหมือนตั้งใจให้คนเกิดความสงสัย มุมหนึ่งมีรูขาดเพราะการจัดส่งไม่ดี ผงสีน้ำตาลอ่อนคล้ายทรายไหลออกมาจากรูนั้น มันไม่เหมือนอาวุธชีวภาพที่เธอเคยศึกษา ถุงมือที่ใส่อยู่หนามากเธอเลยตัดเชือกได้งุ่มง่าม จากนั้นก็เปิดห่อพัสดุแล้วหยิบถุงพลาสติกออกมา

“เราโดนแหกตาซะแล้ว” ริชชีวิจารณ์เสียงหยัน

“เราจะทำกับไอ้ถุงนี้เหมือนเป็นวัตถุอันตรายจนกว่าจะพิสูจน์ได้ว่ามันไม่มีอะไรน่ากลัว” วิลเดนสตันบอก ที่จริงเธอเห็นตรงกับผู้ช่วย แต่ระวังไว้ก่อนจะดีกว่า

“น้ำหนักเท่าไร” เธอถาม

“หนึ่งจูดสองกิโล ลงบันทึกลงอย่างเป็นทางการ แต่ผมสังเกตเห็นว่าค่าที่อ่านได้จากสัญญาณแจ้งได้ปล่องดูดสารพิษเป็นศูนย์”

เธอใช้ช้อนตวงตัววัตถุเม็ดหยาบ ๆ ราวสี่สิบเกล็ด กระจายใส่ในหลอดทดลองหกหลอด ก่อนปิดฝนิ๊กและเสียบไว้บนแท่น จากนั้นก็ยกลงมาส่งให้ริชชี เขาใช้สารเคมีที่เป็นตัวทำปฏิกิริยาตามขั้นตอนโดยที่เธอไม่จำเป็นต้องบอก

“ดีจังที่มีตัวอย่างบานตะไทให้ทำ” เขาพูดพร้อมกับหัวเราะเบา ๆ “จะเอามาเผา อบ หรือละลายยังงี้ก็ได้ แกมยังมีเหลือพอให้สร้างปราสาททรายได้อีกด้วยมั้งเนี่ย”

วิลเดนสตีนรอรระหว่างที่อีกฝ่ายตรวจจนครบถ้วน

“ผลเป็นลบทั้งหมด” ในที่สุดเขาก็รายงาน “ให้ตายเถอะ ไข่วัตถุนี้มันอะไรกันแน่”

วิลเดนสตีนหยิบตัวอย่างจากแท่นที่สอง “ทดสอบด้วยความร้อนในสภาพที่มีออกซิเจนปนอยู่ แล้วถ่ายเทก๊าซไปที่เครื่องวิเคราะห์ก๊าซ”

“ได้เลย” ริชชีหยิบหลอดทดลองอีกหลอดไปถ่ายใส่หลอดแก้วเปิดฝาเชื่อมกับเครื่องวิเคราะห์ก๊าซ แล้วลนหลอดแก้วให้ร้อนด้วยตะเกียงเบนซีน วิลเดนสตีนจับตามอง แปลกใจมากที่ตัวอย่างทดลองลุกไหม้อย่างรวดเร็ว มันลุกไหม้อยู่ครู่หนึ่งก่อนอันตรายกันไป ไม่เหลือเถ้าหรือเศษซาก

“ไหม้เลย ลูกพ่อ ไข่ใหม่ไปเลย”

“ได้เรื่องว่ไร ริชชี”

ชายหนุ่มเพ่งมองค่าที่อ่านได้ “มีแต่คาร์บอนไดออกไซด์บริสุทธิ์กับโมโนออกไซด์ และร่องรอยจากไอระเหยของน้ำนิดหน่อย”

“ตัวอย่างน่าจะเป็นคาร์บอนบริสุทธิ์”

“เดี๋ยวนะ หัวหน้า คาร์บอนมันมาในรูปของทรายสีน้ำตาลตั้งแต่เมื่อไหร่เธอ”

วิลเดนสตีนมองก่อนกรวดกันหลอดตัวอย่างหลอดหนึ่ง “ฉันจะตรวจวัตถุพวกนี้ด้วยกล้องสเปกโตรอไซม”

เธอปรายวัตถุสิบสองเกล็ดบนแผ่นสไลด์ สอดเข้าไปใต้แท่นวาง เปิดไฟแล้วมองผ่านเลนส์แนบตา

“เห็นอะไรบ้าง หัวหน้า” ริชชีถาม

แต่วิลเดนสตีนไม่ตอบ ไข่แต่่มองด้วยความพิศวงอยู่อย่างนั้น วัตถุแต่ละเกล็ดได้กล้องจุลทรรศน์ไม่ได้เป็นสีน้ำตาลเลยสักนิด แต่เป็นสสารชิ้นเล็กใสราวกับแก้วสารพัดสี ทั้งสีฟ้า สีแดง สีเหลือง สีเขียว สีน้ำตาล สีดำ

สีม่วง และสีชมพู เธอใช้ช้อนตวงโลหะกดเกล็ดหนึ่ง ดุนมันนิด ๆ โดยที่ตา
ยังคงมองผ่านเลนส์ ได้ยินเสียงครูดเบา ๆ เหมือนเกล็ดวัตถุครูดบนแผ่นกระจก

“หัวหน้าทำอะไรนะ” ริชชีถาม

วิลเดนสตีลลุกขึ้นยืน “เรามีรีแพร์กโตะมิเตอร์สำหรับวัดดัชนีหักเหอยู่
แถวนี้ใช่ไหม”

“ใช่ เครื่องมือราคาถูกที่มีตั้งแต่สมัยยุคกลางโน่น” ริชชีค้นหัวตู้แล้วดึง
เครื่องมือสนิมเซอร์อะไ่ในห่อพลาสติกเก่าเหลืองออกมา เขาเสียบปลั๊ก เตรียม
ใช้งาน “คุณรู้จักวิธีใช้โอห์มมิเตอร์ไหม”

“คิดว่ารู้นะ”

เธอใช้เครื่องสตอรีโอซุมช่วยส่อง คือวัตถุเกล็ดหนึ่งแล้วหย่อนน้ำมัน
จมลงไปในน้ำมันแรบนแผ่นสไลด์ หลังการเริ่มต้นได้ไม่กี่วินาทีสามครั้ง เธอ
ก็พบวิธีหมุนหน้าปัดและอ่านค่าได้

เธอเงยหน้าพร้อมรอยยิ้ม

“เป็นอย่างที่ฉันสงสัยจริง ๆ อ่านค่าดัชนีหักเหได้สองจุดสี่”

“เธอแล้วไงล่ะ หัวหน้า”

“เราได้คำตอบแล้วไง ชัดเลยล่ะ”

“อะไรชัด หัวหน้า”

เธอชำเลืองมองเขา “ริชชี อะไรที่ทำจากคาร์บอนบริสุทธิ์ มีค่าดัชนีเกิน
สอง และแข็งพอที่จะตัดกระจกได้”

“เพชรเหรอ”

“บราวน์”

“หมายความว่าวัตถุในมือเราคือฝุ่นจากหัวตัดเพชรในงานอุตสาหกรรม
ใช่ไหม”

“ดู ๆ แล้วก็น่าจะเป็นอย่างนั้น”

ริชชีถอดหมวกคลุมหัวป้องกันวัตถุอันตรายออกแล้วปาดหน้าผาก
“แปลกจริง ๆ” เขาพิมพ์พาลงอีเมลมือไปหยาบโทรศัพท์ “ผมว่าจะโทรไปบอก
ที่โรงพยาบาลเสียหน่อย ให้พวกนั้นรู้ว่าควรยกเลิกประกาศแจ้งเตือนอันตราย

จากเชื้อโรคได้แล้ว จากที่ผมได้ยื่นเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารของพิพิธภัณฑสถานนั้น
ถึงขั้นอีรูดกางเกงในเลยล่ะ”

SAMPLE

3

เฟรเดอริก วัตสัน คอลโลฟีผู้อำนวยการพิพิธภัณฑ์ธรรมชาติวิทยา นิวยอร์กแปลบปลาบแถวต้นคอคด้วยความขุ่นเคืองใจขณะก้าวออกจากลิฟต์เข้าไปในชั้นใต้ดินของพิพิธภัณฑ์ เขาไม่ได้ลงมาชั้นใต้ดินหลายเดือนแล้วและกำลังสงสัยว่านี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน ทำไมวิลเฟรด เซอร์แมนประธานแผนกแร่วิทยา จึงยื่นกรานให้เขาตกลงมาที่ห้องแล็บแร่วิทยา แทนที่อีกฝ่ายจะขึ้นไปพบเขาในห้องทำงานบนชั้นห้า

คอลโลฟีสวมเท้าเร็ว ๆ เลี้ยวอ้อมมุม รองเท้าเสียดสีบนทางเดินที่เต็มไปด้วยกรวดทราย เขาเดินมาถึงประตูห้องแล็บแร่วิทยาซึ่งปิดอยู่ ลองขยับลูกบิดแต่มันล็อกอยู่จึงเคาะแรง ๆ ด้วยอารมณ์หงุดหงิดที่พลุ่งพล่านขึ้นมาอีกระลอก

เซอร์แมนเปิดประตูบานนั้นทันทีแล้วปิดตามหลังอย่างรวดเร็วพอกัน เขาดูกระเซอะกระเซิง พุดตง ๆ คือสารรูปดูไม่ได้ ก็ควรอยู่หรวอก คอลโลฟีคิดและกวาดตามองรอบห้องแล็บแล้วจับจ้องแน่วแน่ที่ท่อพัสดุเจ้าปัญญา มันสกปรกเปรอะเปื้อนยับเยินอยู่ในถุงซิปล็อกสองชั้นบนโต๊ะตัวอย่างทดลองข้างกล้องจุลทรรศน์สเตอริโอซูม ถัดไปมีซองจดหมายสี่ขวางอยู่หกซอง

“ดอกเตอร์เซอร์แมน” คอลโลฟีเปล่งเสียง “การที่ช่องชั้นนี้ถูกส่งมาอย่างหุเรตหุรังสร้าง ความอับอายขายหน้าให้เรามาก จะเรียกว่าเป็นเรื่องเลวร้ายที่สุดก็ไม่ผิด ผมต้องการซื้อคนส่ง อยากรู้ว่าทำไมเราถึงไม่จัดการเรื่องนี้ให้ถูกต้อง อีกอย่างผมอยากรู้ว่าทำไมถึงจัดการกับวัตถุล้ำค่าอย่างส่งเดช นำส่งผิดที่จนตื่นตกใจกันถ้วนหน้า ตามที่ผมเข้าใจมาจากหัวตัดเพชรเกรดอุตสาหกรรม มีมูลค่าหลายพันดอลลาร์ต่อปอนด์ทีเดียว”

เซอร์แมนไม่ตอบ ได้แต่เหวี่ยงแจ็ก

“ผมนึกภาพพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์ฉบับพรุ่งนี้ได้ชัดเชียวล่ะ เกิดเหตุตึ๊งกั้วอวูซึ่วภาพที่พิพิธภัณฑ์ธรรมชาติวิทยานิวยอร์ก ผมไม่คิดจะรออ่านมันหรอกนะ ผมเพิ่งได้รับโทรศัพท์จากนักข่าวจากนิวยอร์กไทมส์ ชื่อแฮร์รีแมน หรืออะไรสักอย่างนี้แหละ แล้วผมก็ต้องโทรกลับไปหาหมอนั่นพร้อมคำอธิบายในครึ่งชั่วโมงนี้”

เซอร์แมนกลืนน้ำลาย ยังไม่ปริปากพูดอะไรทั้งสิ้น เหงื่อหยดหนึ่งไหลลงมาตามหน้าผาก เขารีบใช้ผ้าเช็ดหน้าซับอย่างรวดเร็ว

“ว่าไง คุณมีคำอธิบายหรือเปล่า มีเหตุผลชี้แจงใหม่ว่าเพราะอะไรคุณถึงยื่นกรานให้ผมลงมาถึงเล็บของคุณ”

“มีครับ” เซอร์แมนขยับปากพูดออกมาจนได้ เขาพยักหน้าไปทางเครื่องสแตอริโอซุม “ผมอยากให้คุณดู... ดูไอนั้น”

คอลโลฟลุกขึ้นเดินไปที่ถ้ำ ลอดแว่นตาออก แล้วแนบตาบนเลนส์กลุ่มก้อนยุ่งเหยิงเห็นเป็นภาพเบลอปรางๆ ขึ้น “ผมไม่เห็นบ๊วยอะไรเลย”

“ต้องปรับปุ่มไฟกัสหน่อย ตรงนั้น”

คอลโลฟคลำปุ่มงะอะ งะ อะ เห็นตัวอย่างทดลองชัดบ้างไม่ชัดบ้างขณะพยายามหาจุดที่ชัดที่สุด ในที่สุดเขาก็เห็นว่าตัวเองกำลังเพ่งมองเศษเล็กเศษน้อยของก้อนผลึกที่เปล่งประกายชวนพิศวง พวกมันสว่างไสวได้แสงไฟที่ส่องมาจากด้านตรงข้าม ประหนึ่งบานหน้าต่างประดับกระจกสี

“อะไรเนี่ย”

“ตัวอย่างผมที่ส่งมาในห่อพัสดุ”

คอลโลฟขยับตาออกห่าง “จ้ะหรือ คุณหรือใครในแผนกของคุณส่งมาหรือไง”

เซอร์แมนอีกอึก “เปล่าครับ เราไม่ได้ส่ง”

“จ้ะก็บอกมาหน่อยสิ ดอกเตอร์เซอร์แมน ผงจากหัวตัดเพชรมูลค่าหลายพันดอลลาร์ถูกจำหน่ายและนำส่งมาที่แผนกของคุณได้อย่างไร”

“ผมมีคำอธิบาย...” เซอร์แมนหยุดพูดขณะหยิบซองสีขาวยอดหนึ่งขึ้นมาด้วยมือสั่นเทา คอลโลฟผิโร แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะตัวแข็งทื่อไปเสียแล้ว

“ดอกเตอร์เซอร์แมน”

เซอร์แมนไม่ได้ตอบ เขาหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาซับหน้าเป็นครั้งที่สอง

“ดอกเตอร์เซอร์แมน คุณไม่สบายหรือเปล่า”

เซอร์แมนกลืนน้ำลาย “ผมไม่รู้จะบอกคุณยังไงดี”

คอลโลพีสวนทันที “นี่คุณ เรากำลังเจอปัญหาอยู่นะ และผมก็มีเวลา...”

เขามองนาฬิกาข้อมือ “แค่นี้สิบนาทีที่จะโทรกลับไปหาแฮร์รีแมน เพราะฉะนั้นอธิบายมาเดี๋ยวนี้เลย”

เซอร์แมนผงกหัวเซื่อง ๆ และซับหน้าอีกครั้ง แม้จะรู้สึกรำคาญแต่คอลโลพีก็อดสงสารชายคนนี้ได้ ที่จริงหมอนี้ก็ไม่ต่างจากผู้ใหญ่วัยกลางคนที่ข้างในยังเป็นเด็กที่ชอบเก็บสะสมก้อนหินเสมอ...จู้ ๆ คอลโลพีก็เพิ่งคิดว่าอีกฝ่ายไม่ได้แค่เซื่อง แต่มีน้ำตาไหลออกมาจากดวงตาของเขาด้วย

“มันไม่ใช่ผงจากหัวตัดเพชรในงานอุตสาหกรรม” ในที่สุดเซอร์แมนก็พูดออกมา

คอลโลพีขมวดคิ้ว “ว่าไงนะ”

เซอร์แมนสวดหายใจลึก ๆ เหมือนพยายามจะตั้งสติ “ผงจากหัวตัดเพชรในงานอุตสาหกรรมมาจากเพชรสีดำหรือสีน้ำตาลที่ไม่มีคุณสมบัติด้านความงาม ถ้าส่องดูด้วยกล้องจุลทรรศน์มันจะเหมือนอนุภาคของผลึกสีดำ แต่เมื่อมองวัตถุพวกนี้ผ่านกล้องจุลทรรศน์คุณจะเห็นว่ามันมีสี” เสียงเขาลั่น

“ใช่ นั่นแหละที่ผมเห็น”

เซอร์แมนผงกหัว “เศษเล็ก ๆ ของผลึกที่มีสี ทุกสีที่ปรากฏในสายรุ้ง ผมยืนยันได้ว่ามันคือเพชรจริง ๆ และผมก็ถามตัวเองว่า...” เสียงเขาขาดหาย

“ว่าอะไร ดอกเตอร์เซอร์แมน”

“ผมถามตัวเองว่าเป็นไปได้ยังไงที่ผงจากหัวตัดเพชรหนึ่งถุงจะมีเศษเสี้ยวของเพชรสีสังดงามน้ำหนักร้อยกิโลกว่าแบบนี้”

ห้องแล็บตกอยู่ในความเงียบสุดลึกลับ คอลโลพีรู้สึกหนาวเยือกขึ้นมาทันที “ผมไม่เข้าใจ”

“นี่ไม่ใช่ผงจากหัวตัดเพชร” เซอร์แมนรีบบอก “นี่คือเพชรสะสมของพิพิธภัณฑ์”

“คุณพูดเรื่องบ้าอะไรเนี่ย”

“คนที่ขโมยเพชรของเราไปเมื่อเดือนที่แล้วคงบดทำลายมันจนเป็นผงผสมทุกเม็ดเลยทีเดียวนะ” ถึงตอนนั้นน้ำตาไหลออกมาไม่หยุด แต่เซอร์แมนไม่สนใจที่จะซับมันอีกแล้ว

“บดเป็นผงเนี่ยนะ” คอลโลฟีลูกกลมมองรอบห้อง “คุณจะทำเพชรให้เป็นผงได้อย่างไร”

“ด้วยก้อนขนาดใหญ่มาก”

“แต่เพชรน่าจะแข็งที่สุดในโลกไม่ใช่หรือ”

“แข็งนะใช่ แต่ไม่ได้หมายความว่ามันจะไม่เปราะ”

“คุณแน่ใจได้อย่างไร”

“เพชรหลายเม็ดของเรามีสีพิเศษเฉพาะตัว ยกตัวอย่างเช่นราซินีแห่งนาร์เนีย ไม่มีเพชรอื่นที่จะเป็นสีฟ้าแกมม่วงและเขียวแบบนั้น ผมบอกชื่อของเพชรได้จากเศษเสี้ยวเล็ก ๆ แต่ละชิ้น นั่นแหละสิ่งที่ผมทำ ผมแยกความแตกต่างของเพชรพวกนั้นได้”

เขาเทซองสีขาวในมือบนแผ่นกระดาษที่วางอยู่บนโต๊ะตัวอย่าง ผงสีฟ้าไหลออกมากองรวมกัน เขาชี้ไปที่กองนั้น

“ราซินีแห่งนาร์เนีย”

เขาหยิบอีกซองมาเท “ฮาร์ตออฟอีเทอนิตี้”

เซอร์แมนเหลือ่งที่อยู่ในซองเล็ก ๆ เหล่านั้นที่ละซอง “อินดิโกโกสต์ อัลติมาทูล โฟร์ทออฟลูลาย แซนชิบาร์กรีน”

มันไม่ต่างจากเสียงกลองที่ตีกระหน่ำด้วยจังหวะสม่ำเสมอ หนึ่งครั้งแล้วตามด้วยอีกครั้ง คอลโลฟีล้องเม็ดทรายระยิบระยับกองเล็ก ๆ เหล่านี้แยกออกสิ้นขวัญแขวน

“นี่มันเรื่องตลกที่ไม่ขำเลยจริง ๆ” เขาพูดขึ้นในที่สุด “ของพวกนั้นไม่ใช่เพชรของพิพิธภัณฑน์นะ”

“สิ่งที่ตรงกันกับเพชรชื่อเสียงโด่งดังเหล่านี้เป็นเครื่องขั้วดีได้” เซอร์แมนตอบ “ผมมีข้อมูลชัดเจนทุกเม็ด ผมทำการทดสอบเศษวัสดุพวกนี้แล้ว มันคือเพชรที่มีเจดสีถูกต้องตรงกันไม่ผิดแน่ ไม่มีอะไรที่จะผิดพลาดไปได้”

“แต่แน่นอนว่าคงไม่ใช่หมดทุกเม็ด” คอลโลพีแย้ง “เขาจะทำลายมัน
ทั้งหมดได้ยังไง”

“พัสดุก่อนนี้มีฝังเพชรบรรจุอยู่หนึ่งกิโลกว่า เท่ากับน้ำหนักเพชรประมาณ
ห้าพันกะรัตรวมส่วนที่รั่วไหลออกจากท่อ สิ่งที่ส่งมากับพัสดุแต่แรกน่าจะอยู่ที่
หกพันกะรัต ผมลองบวกน้ำหนักของเพชรที่ถูกขโมยไปแล้ว...” เสียงเขาขาด
หาย

“แล้วยังไง” ในที่สุดคอลโลพีก็ถาม ไม่สามารถเก็บอาการได้อีกต่อไป

“น้ำหนักรวมคือ 6,042 กะรัต” เซอร์แมนตอบเสียงเบาหวิว

ความเงียบเข้าปกคลุมห้องลับเนิ่นนาน เสียงเดียวที่ได้ยินคือเสียงหึ่ง ๆ
ของหลอดนีออน สูดท้ายคอลโลพีก็เงยหน้าขึ้นมองตาเซอร์แมน

“ดอกเตอร์เซอร์แมน” เขาเริ่มพูดแต่เสียงแหบพร่าจนจำเป็นต้องเริ่มพูด
ใหม่ “ดอกเตอร์เซอร์แมน ข้อมูลนี้จะต้องไม่รั่วออกไปจากห้องนี้เด็ดขาด”

ผิวซึ่งซีดขาวของเซอร์แมนยิ่งซีดหนักเหมือนผี เมื่อผ่านไปครู่หนึ่งเขาก็
พยักหน้าเงิบ ๆ